

Arrest

nr. 145 797 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 29 januari 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 augustus 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 23 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3 Op 29 januari 2014 wordt door de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de onontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 29 januari 2014, voert de verzoekende partij geen middel aan, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk voorkomt.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond, verwijst zij grotendeels naar de schriftelijke procedure en stelt dat haar situatie schrijnend is: zij heeft haar oranje kaart moeten inleveren en zit in financiële problemen. De beslissing vandaag is van doorslaggevend belang voor haar verdere toekomst.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad en stelt dat de inhoud ervan niet weerlegd wordt door hetgeen op zitting vandaag gezegd werd.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog ter terechtzitting in het geheel niet ingaat op het onderdeel van voormelde beschikking van 26 februari 2015 dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hieraan dan ook geen afbreuk wordt gedaan. Daar waar het beroep betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, is het dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan middelen. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers “*een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met verwijzing naar de beschikking van 26 februari 2015 is het beroep, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”. In een tweede middel voert zij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

3.2 In de beschikking van 26 februari 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Deze beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing” wordt niet aangetoond. Ook een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van elementen die zij reeds in haar aanvraag heeft aangehaald. Zij meent dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, maar de Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij geeft niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan, omtrent welke elementen niet afdoende of gebrekkig zou zijn gemotiveerd en op grond waarvan zij meent dat er geen enkele proportionaliteit is tussen de aangevoerde argumenten en de getroffen beslissing. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat met de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag naar boven heeft gebracht, waaronder haar gezinsleven in Aalst en de mogelijk lange duur om een visum te verkrijgen, rekening werd gehouden. De verzoekende partij kan ook niet voorhouden dat slechts werd verwezen naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van de asielaanvraag, daar uit de bestreden beslissing blijkt dat deze veel meer motieven bevat dan een loutere verwijzing naar de asielprocedure. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Beide middelen lijken ongegrond.”

Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting in de eerste plaats verwijst naar de schriftelijke procedure. Hiermee brengt zij echter geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 26 februari 2015 werd aangegeven. Ook haar verwijzing naar haar schrijnende situatie kan aan voormelde beschikking geen afbreuk doen. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter niet bevoegd is met de ter terechtzitting aangehaalde feitelijke elementen rekening te houden bij de beoordeling van de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van

de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”* en het redelijkheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE